

# Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa laskiaissunnuntaista 19.2. ja päättyy palmusunnuntaihin 2.4.

## Tosipaikan edessä

LASKIAISSUNNUNTAI 19.2.

JOH. 12:25–33

Taustaltaan tuntemattomiksi jäävät kreikalaiset tahtovat päästä Jeesuksen puheille. Se, mitä kuulemme, lienee nähtävissä Jeesuksen reaktiona tähän toiveeseen. Varsinaisesti puheiden aika alkaa olla kuitenkin ohitse; nyt on ratkaisevien pelastustekojen vuoro. Nopeasti, kuin olkansa ylitse, Jeesus lausuu kyllä vielä jotakin, mutta siirtyy samalla jo ristintensä lähtötelineisiin. Jeesuksen julkinen opetus toiminta on hyvää vauhtia päättymässä. Edessä on tosipaiikka. Jostain syystä päivän evankeliumin alusta on jätetty pois sekä aloitus ”Hetki on tullut: Ihmisen Poika kirkastetaan” että vertaus vehnänyvästä (Joh. 12:23–24). Juuri vehnänyväen tien Jeesus olisi nyt kuitenkin kulkeva: kuolisi, jotta monet saisivat elämän.

Mutta tuo sama tie koskisi jossain mielessä Hänen seuraajiaankin — tai sellaiseksi haikailevia. Heidänkin tulee oppia ”panemaan alttiiksi”, kr. ”vihaamaan” elämäänsä tässä maailmassa. Kyseinen ilmaus selittyy semitisminä; komparatiivisten ilmausten sijasta käytetään vastakohtia, tässä rakastaa — vihata. Vihaaminen on siis jonkun rakastamista vähemmän (vrt. Luuk. 14:26). Toki Jumalan luomassa maailmassa ja elämässä on paljon sellaista, mistä saamme iloita ja nauttia. Mutta kirkkaassa auringonvalossa jopa kynttilänliekki näyttäytyy varjona seinällä. On olemassa ”elämä, jonka Jumala antaa” (Ef. 4:18). Kaikesta muusta täytyy olla tilanteen tullen valmis luopumaan sen saadakseen. Eikä ristiä saa vaihtaa takaisin rihkamaan.

Sellainen kieltäymysten tie ei ole helppo — mutta ajattele Jeesusta! Ihmisen Pojan tiessä hän yhdistyisivät Hänen paluunsa kunniassa (Dan. 7) ja Hänen kärsimyksensä Herran palvelijana (Jes. 53). Johan-

nes, joka ei kerro Getsemanen tuskasta kuin ohimennen (Joh. 18:11), viittaa tässä samanlaisiin ahdistuksiin, ristin kauhuksen nostaessa rumaa pästänsä. Jeesus ei kuolisi kuin kastettu, uskova kristitty, joka saa nyt anteeksiannetuin synnein painaa päänsä rauhassa iankaikkisen isän syliin. Eikä Jeesus kuolisi kuin ei-uskova, joka on sokea ja tunnoton, eikä siten ymmärrä kuin korkeintaan murto-osaksi sen, mikä häntä helvetissä odottaa. Jeesus sen sijaan tietää kuolevansa koko maailman synti ja syyllisyys harteillaan, kärsien oikeudenmukaisen rangaistuksen aivan kaikesta.

Ja tällä kohtaa tahtoo mielevillä saarnamiehillä mennä vihne kurkkuun joka kerta — kuin kesäkäellä konsanaan, kukunnan katketessa. ”En, rakas Jeesus, ymmärtää/ voi kärsimystäsi,/ vaan luotan, että sovitit/ myös minun syntini.” (VK 78:2) Jeesuskin turvautuu valmiiseen Psalmin 6 rukoukseen (ks. erit. jae 5). Tuskaasaan Vapahtaja tuntuu haparoivan hetken jopa sen ajatuksen äärellä, että – – voisiko maailman synnin sittenkin jättää sovitamatta. (Emmeköhän mekin siis saa tuskassamme pyytää aivan mitä tahansa? Rukoillessa ei tarvitse olla realisti.) Mutta kuten synoptikkojen mukaan kerran yrtitarhassa, niin tässäkin: Jeesus päätyy rukoilemaan, sittenkin, Isän nimen kirkastamista ja siis tämän tahdon toteutumista ja siinä vahvistumista. Siihen samaan myös meidän on hyvä lopulta aina löytää, kaikissa omissa taisteluissamme.

Silloin ääni taivaasta vastaa, kuten Jeesuksen kasteessa kerran ja sitten Kirkastusvuorella. Johannes ei kerro tarkasti, millainen ääni on kyseessä, mutta jotkut luulivat sitä ukkoseksi. Ulkopuolisille ja vastustajillehan Jumalan puhe pruuksaa jäädäkin aina käsittämättömäksi: ”Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ym-

märtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” (1. Kor. 2:14–38) Mutta kutsu on voimassa ja voima on kutsussa. Niille, jotka tutkivat ilmoitusta etsien, rukoilen ja totellen, viesti tulee läpi ja on aivan selvä: Jeesus ON Isän tahdon tiellä. Juuri tätä rohkaisua mekin tarvitsemme. ”Voitolippumme risti on,/ ja Jeesus on Kuninkaamme./ Hän vie joukkonsa voittohon,/ ja kunnian kruunun me saamme./ Kulkekaamme johdossaan/ elämään ja kuolemaan/ ;:kunniaksi Herran.;: (SK 145:3)

Jeesukselle itselleen taivainen ääni näyttää olleen ikään kuin lähtölaukaus: nyt suuri taistelu Jumalan vihollista vastaan toden teolla alkoi. Mutta mikä mielenkiintoista, Hepr. 5:7 mukaan Jumala kuuli tuon aiemmin mainitun Jeesuksen kesken jääneen psalmirukouksenkin: ”Ihmiselämänsä päivinä Jeesus ääneen itkien rukoili ja huusi avukseen häntä, jolla oli valta pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen uhrirukouksensa kuultiin, koska hän taipui Jumalan tahtoon.” Jumalahan todella pelasti Jeesuksen kuolemasta, joskaan ei heti, vaan vasta herättämällä Hänet kuolleista! Mutta juuri siten Hänestä tulee kaikkien kansojen pelastaja ja Pahan vallan voittaja. Eli Jeesuksen nähdä halunneet kreikkalaiset saavat kuin saavatkin vastauksensa, olivatpa vielä paikalla eli eivät. Juuri — ja vasta juuri — ristiinnaulittuna Messias voidaan nähdä ja tuntea oikein! Juuri sellaisena, mutta lisäksi vielä ylösnousseena ja taivaaseen astuneena, Hän ottaisi meidätkin vastaan ja näyttäytyisi oikeassa olossaan. Tänäänkin pätee siis: ”Ken ei tunne haavojasi,/ ei hän ole seuraajasi.” (Vk. 202:4) Armopöydässä ne haavat ovat tänään yhä tunnus-teltavissa ja synty niihin hukutettavissa. Tulkaa siis!

**Petri Kortelahti**, julistustyön johtaja  
(SROS), pastori, Kauniainen

## Älkää jääkö oven ulkopuolelle!

TUHKAKESKIVIIKKO 22.2.

LUUK. 13:22–30

Tämän päivän evankeliumi alkaa kysymyksellä autuuden asiasta. Pelastuvatko monet vai harvat? Kansankirkkoideologiaan tuodittautuneessa maassamme tuntuisi mukavalta vakuutella, että monet, jopa kaikki, pelastuvat. Eriasteisen universalismin nousu kirkossamme kuvaa hyvin meidän ihmisten halua päästä helpolla. Olisi **Antti Kylliäisen** tavoin luvata, että ”Kaikki pääsevät taivaaseen”. Näin ei kuitenkaan Jeesus opeta.

Jumalan valtakunta ja sinne pääseminen on oikeasti tärkeä asia ja elämämme ja uskomme lopullinen päämäärä. Kristinuskon tähtäyspiste ei ole tämän maailman muuttamisessa, vaan tulevaan elämään pääsemisessä.

Jeesus herättelee kuulijoitaan sanoen: ”kilvoitelkaa”. Tämä lähes kaanankielen muinaiskerrostumaan jääneen verbin (kr. *agōnizomai*) on UT2020 kääntänyt sanalla ”ponnistelkaa”, mikä myös kävisi: tarkoittaahan tuo verbi myös kilpailemista, taistelemista tai kaikin voimin tavoittelemista. Jeesus kehottaa meitä siis oikeasti panemaan itsemme likoon päästäksemme ahtaasta portista.

Nykyaikana on tarjolla monia *self help* -ohjeita milloin mihinkin asiaan: miten tulemme paremmiksi ihmisiksi liikunnan, mielenrauhan, voimistelun, itsemme sivistämisen, matkailun tai ruokavali- on avulla. Onkin hämmästyttävää, miten vähän ajatuksia edes kristityt uhraavat ponnisteluun Jumalan valtakunnan hyväksi: lenkkisuunnitelmat ja kuntosali-ohjelmat on yhä useammilla, mutta ajatus hengellisestä harjoituksesta, rukouselämän rikastuttamisesta tai edes Jumalan sanan paremmasta tuntemuksesta tuntuu puuttuvan. Herätysliikeväkikin lukee Raamattua yhä vähemmän. Tässä

asiassa alkava paastonaika tarjoaa meille mahdollisuuden ajan käyttämiseen Jumalan sanaan ja rukoukseen. Emme me tällä itseämme pelasta, vaan se on sitä, miten kristitty elää uskoaan todeksi. Titus 2:14 sanoo: ”Hän (Jeesus) antoi itsensä alttiiksi meidän puolestamme lunastaakseen meidät vapaiksi kaikesta vääryydestä ja puhdistaakseen meidät omaksi kansakseen, joka kaikin voimin tekee hyvää.” Olkaamme mekin iloisesti kansa, joka ahke-roi hyvää.

Jeesus kehottaa meitä ponnistelemaan päästäksemme sisään Jumalan valtakunnan aterialle. Sinne ei kuitenkaan päästä loistavista kultaporteista niin kuin tämän maailman kuninkaallisiin palatseihin. Vaikka monet yrittävätkin sinne päästä, eivät kaikki sinne pääse. Tämä on hyvin kovasti ja vakavasti sanottu. Sananpalvelija ei voi tehdä löysiä lupauksia laveasta portista, josta kaikki pääsisivät sisään. Niin ei Herrammekaan tee. Hän varoittaa vakavasti mahdollisuudesta, että jäämme ulkopuolelle.

Ehkäpä eräs syy siihen, ettei ahtaasta ovesta päästä sisään, on kyvyttömyys nöyrytyä sisään päästäkseen. Tämä sama kyvyttömyys nöyryymiseen on tyyppilistä. Se näkyy ihmisistä, jotka eivät koe tarvitsevansa Jeesusta tai syntien anteeksiantoa; eiväthän he koe olevansa erityisen syntisiä tai eivät ole ainakaan tehneet mitään sellaista, mitä muutkin eivät tekisi. Samasta on kyse myös ihmisten ajatuksessa, että kaikki, tai ainakin kaikki ”tavalliset ihmiset”, pääsevät taivaaseen; miksipä Jumala tuomitsisi ”kunnon kansalaisen” kadotukseen vain, koska hän ei usko Kristukseen? Tämä voi tuntua kovalta, jopa läpipääsemättömän vaikealta.

Tulee myös hetki, jolloin talon isäntä (kr. *oikodespotēs*) sulkee oven. Silloin Jeesus sanoo kuulijoilleen: ”kun te sitten seisotte ulkona”. Hän rohkeni sanoa kuulijoilleen, etteivät ehkä hekään pääsisi si-

sälle Jumalan valtakuntaan; eivät vaikka he olivatkin Jeesuksen kanssa aterioineet tai häntä kaduillaan kuulleet. Jeesus siis kieltää edes tuntevansa näitä vääryyden tekijöitä (tai ”epävanhurskauden tekijöitä” kr. *ergatai adikaias*) ja lähettää heidät pois. Pelkkä Jeesuksen ulkoinen tunteminen tämänpuoleisessa elämässä ei siis vielä vie meitä sisään ahtaasta portista.

Universalismi, kaikkien pelastuminen, ei näytä Jeesuksen omien sanojen perusteella olevan totta, vaikka se olisi meistä kovin mukavaa. Sen sijaan meille on annettu vakava varoitus siitä, ettemme jäisi ulkopuolelle Jumalan valtakunnan aterialle. Älkäämme sulkeko sieltä ulos itseämme tai ketään muutamaakaan. Jumala on käskenyt julistaa sanansa kaikkialle maailmaan.

Jeesus puhuu jakeissa Luuk. 13:28–29 vastakkaisuudesta eri ilmiansuunnista tulevista ihmisistä, jotka pääsevät Jumalan valtakuntaan aterialle patriarkkojen ja profeettojen kanssa. Tämä viittaa pakanoihin. Lähes samoilla sanoilla Jeesus opettaa myös hämmästellessään Rooman armeijan pakanallisen sadanpäämiehen uskoa (Matt. 8:5–13, erit. 10–12). Jeesus siis kohdistaa tämän varoituksensa puhuesaan juutalaisille kuulijoilleen, kenties sellaisille, jotka tuudittautuivat ajatukseseen: ”Olemmehan me Abrahamin lapsia.” Samoin voi olla myös ajanamme: ”Maksanhan minä kirkollisveroa.”

Jumalan valtakunnan aterialle ei kuitenkaan päästä syntyperällä tai maksuilla. Sinne ei päästä myöskään omalla kilvoituksella, järkeilyllä tai muulla ponnistelulla. Jumalan valtakuntaan pääsemme vain uskon kautta, syntyperästä riippumatta. ”Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa.” (Room. 3:22). Jumalan järjestykset ovat meille usein ihmeellisiä: ”Monet viimeiset ovat

silloin ensimmäisiä, monet ensimmäiset viimeisiä”.

**Jussi Seppälä**

toimitussihteeri, pastori, Kauniainen

## Pietari ja Saatana

PAASTONAJAN SUNNUNTAI 26.2.

MATT. 16:21–23

Paljon on jo takana. Opetuslapset ovat kulkeneet Jeesuksen seurassa jo tovin ja nähneet ja kuulleet ihmeellisiä asioita. Jeesus on opettanut jumalallisella auktoriteetilla, hän on osoittanut voimansa parantamalla sairaita, ruokkimalla tuhansia vain muutamalla leivällä ja kalalla, jopa herättämällä kuolleen. Opetuslapset ovat itsekin saaneet opetella, mitä on olla Jumalan valtakunnan viestinviejä. Ihmetys on kasvanut hetki hetkeltä, ja jonkin suuren odotus on kutkuttanut opetuslasten mieliä. Lopulta Pietari on valmis lausumaan: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika.” (Matt. 16:16) Nyt hän ja hänen kanssaan muutkin opetuslapset rohkenevat nähdä Jeesuksessa suuren kuninkaan, Daavidin jälkeläisen, jota Jumalan kansa on odottanut satoja vuosia. Nyt on koitamassa Daavidin valtakunnan uudelleen rakentamisen aika ja Jumalan kansan uusi suuruus. Nyt ikiaikaiset ennustukset ovat toteutumassa, ja opetuslapset saavat seurata tätä kaikkea aitiopaikalta suuren kuninkaan lähimpinä miehinä.

Heti Pietarin tunnustuksen jälkeen evankelista Matteus kirjoittaa: ”Tästä lähtien Jeesus alkoi puhua opetuslapsilleen, että hänen oli mentävä Jerusalemiin ja kärsittävä paljon kansan vanhimpien ja lainopettajien käsissä. Hänet surmattaisiin, mutta kolmantena päivänä hän nousisi kuolleista.” Enimmäistä kertaa Jeesus alkoi puhua tällaisia. Pietari ehkä ajatteli Jeesuksen joutuneen suunniltaan, jopa äkilliseen mielenhäiriöön. Eihän Jeesus

voisi heittää kaikkea jo saavuttamaansa menemään antautumalla väkivaltaiseen kuolemaan. Eihän Jumalan valtakunta ja Daavidin kunnia sillä tavalla voisi toteutua. Hyvää hyvyttään Pietari nuhtelee Jeesusta tämän mielettömistä puheista ja järjettömästä suunnitelmasta ja saa vastaukseksi kovan sanan: ”Väisty tieltäni, Saatana!” Tai mitä Jeesus oikeastaan sanoo, ja kenelle?

Uusin suomalainen Uuden testamentin käännös, UT2020, kääntää Jeesuksen sanat Pietarille: ”Sinun kuuluu seurata minua, Saatana”. Miten tällainen käännös on mahdollinen? Kreikan kielessä kohta kuuluu: *Hypage opisō mou, Satana*, sanataarkasti käännettynä: ”Mene taakseni, Saatana!” Sekä KR 1992 käännös: ”Väisty tieltäni” että UT 2020: ”Sinun kuuluu seurata minua” ovat mahdollisia käännöksiä. Ajatus käännösvaihtoehdoissa toki on vähän erilainen mutta molemmat tilanteeseen sopivia. Oliko Pietari — tai Saatana Pietaria apuna käyttäen — asettumassa poikkiteloin Jeesuksen tielle ja estämässä tätä kulkemasta sitä tietä ja toteuttamasta sitä tehtävää, jonka hän oli Isältä saanut, ja siksi Pietarin piti väistyä tieltä? Vai oliko Pietari ottamassa johtajan roolia ja edellyttämässä, että Jeesus seuraisi häntä, vaikka järjestyksen oli oltava toinen. Pietarin — niin, jopa itse Saatanan — oli seurattava Jeesusta, sillä hän kulki Isän antamaa tietä?

Kenelle Jeesus sanansa osoitti? Pietari ne sai kuulla, mutta Jeesus ei kuitenkaan puhuttele Pietaria vaan Saatanaa. Matteus kuvaa evankeliumikirjansa luvussa 4 Jeesuksen kokemia kiusauksia autiomaassa. Kolme kertaa Paholainen yrittää saada Jeesuksen lankeamaan, mutta Jeesus torjuu kiusaukset, ja lopulta Matteus toteaa: ”Silloin Paholainen jätti Jeesuksen rauhaan.” Kertoessaan samoista kiusauksista evankelista Luukas kirjoittaa: ”Kiusattuaan näin Jeesusta kaikin tavoin

Paholainen jätti hänet joksikin aikaa rauhaan.” (Luuk. 4:13) Nyt Paholainen palaa ja yrittää saada Jeesuksen lankeamaan, ei rahan ja kunnian himoon tai Jumalan koettelemiseen kuten autiomaassa, vaan valitsemaan helpomman ja kivuttomamman tien ristin tien sijaan. Jeesus tiesi, mikä häntä Jerusalemissa odotti, ja Getsemanen tuskaiset rukoukset ja veren hikoilu todistavat meille sen, ettei Jeesus suhtautunut tulevaan kärsimykseen — tyynesti ja pelottomasti. Siksi Pietarin kautta tullut kiusaus oli ehkä vielä paljon vakavampi kuin autiomaan kiusaukset. Mutta Jeesus voitti tämänkin kiusauksen, jotta voisi olla meidän ja koko maailman Vapahtaja.

Saatana on todellinen persoona, Jumalan vastustaja, pimeyden ruhtinas, joka viettelee Jumalan omia ja tuhoaa Jumalan hyviä lahjoja. Hän ei kuitenkaan — ainakaan yleensä — näyttäydy omassa persoonassaan, vaan hän toimii ihmisten kautta. Pahuuden tuhattaiturin metkuilta eivät ole turvassa edes kristityt, vaan hän käyttää hyväkseen meidänkin heikkouksia ja langennutta inhimillisyyttämme. Niinpä Pietarin yhtäältä vain toteutti ihmisestä peräisin olevia ajatuksia. Olihan inhimillisesti ajatellen järjetöntä mennä Jerusalemiin kuolemaan. Inhimillinen järki ei voinut ymmärtää Jumalan pelastussuunnitelmaa, johon kuului Kristuksen kuolema. Toisaalta hän, ja juuri hänen inhimillinen ymmärtämättömyytensä, oli Saatanan käytössä viettelemässä Jeesusta.

Jumalan armoa ja Pyhän Hengen työtä on se, että alamme vähitellen nähdä ja ymmärtää asioita Jumalan näkökulmasta. Usko on juuri sitä. Inhimillinen järki tai päättely ei koskaan voi johtaa meitä siihen, että ymmärrämme Jumalan Pojan kärsineen ja kuolleen meidän syntiemme tähden ja siksi saamme syntimme anteeksi ja pääsemme iankaikkiseen elämään.

Vain Jumalan Hengen antama usko voi kirkastaa tämän.

**Ville Auvinen**

lähetysohjohtaja (SLEY), pastori, TT  
Turku

## Rukous ja usko

2. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 5.3.

MARK. 9:17–29

Viikon kuluttua pyhän aihe viittaa kysymykseen, joka evankeliumitekstin mukaan voisi hyvin olla myös tänään keskeinen: taistelu pimeyden valtoja vastaan. Poika, jonka kirkastusvuorelta palaava Jeesus kohtasi yhdessä Pietarin, Jaakobin ja Jhanneksen kanssa, antaa aihetta pohtia monin tavoin vaikeaa kysymystä demoneista. Psykologinen tietämys suhtautuu asiaan käsitykseni mukaan yksiselitteisen torjuvasti. Raamattuun pitäytyvä kristillisyyttä ottaa kuitenkin huomioon mahdollisuuden demonien olemassaolon ja toiminnan reaalisuuteen.

Päivän evankeliumi kertoo pojasta, jota vuoren juurella odottavat opetuslapset eivät kyenneet auttamaan. Kun Jeesus ei vastoin isän odotusta ollut paikalla, pyysi hän heitä ajamaan pojasta pois hengen, jota hän luonnehti myräksi ja joka puhekyvyttömyyden lisäksi aiheutti oireita, jotka nykyajan ihmiselle viittaavat lähinnä epilepsiaan.

Jonkinlainen ääritulkinta pitää kaikkea sairautta demonien aiheuttamana. On kuitenkin huomattava, että evankeliumien mukaan Jeesuksen toiminnassa riivaajien ulosajaminen ja sairaiden parantaminen ovat kaksi sinänsä rinnakkaista, mutta kuitenkin erillistä sektoria. Siksi nyt käsillä oleva tapaus ei ole luonnollinen aivosähkötoiminnan häiriö, vaikka sen ilmenemismuodot ovatkin samantaisia. On julmaa hengellistä väkivaltaa kohdella luonnollisella tavalla sairasta ihmistä riivattuna. Toisaalta sairaudet ja

kuolema ovat kuitenkin syntiinlankeemuksen seurausta ja sellaisina niillä on yhteys langenneeseen maailmaan ja ovat siten saatanan vaikutusta. Ja samalla kuolema ja kaikki, mikä siihen johtaa, on Jumalan itsensä säätämä synnin rangaistus.

Jeesus ikään kuin hyväksyy lapsen isän diagnoosin ja toimii sen mukaan. Sen sijasta, että Hän olisi pannut kätensä pojan päälle ja parantanut hänet, tai ehkä vain sanallaan saanut paranemisen aikaan, Hän käskää hengen lähteä hänestä. Tilanetta voi yrittää ymmärtää ehkä siten, että demonit voivat saada aikaan saman näköisiä ilmiöitä, kuin luonnolliset terveydelliset syyt.

Kuitenkin on syytä kiinnittää tänään suurempi huomio pyhäpäivän varsinaiseen aiheeseen: rukous ja usko. ”Tätä lajia ei saa lähtemään muuten kuin rukouksella.” Joku käsikirjoitus lisää vielä sanan ”ja paastolla”. Ja Matteuksen mukaan Jeesus lausui opetuslapsilleen vielä opetuksen, jonka mukaan uskon puute tai sen vähäisyys esti heitä pojan parantamisesta: sinäpötsien vertautuva määrä uskoa saa vuoretkin siirtymään. Ja Jaakobin mukaan rukouksen ydin on anominen ”uskossa, olenkaan epäilemättä”. Muuten ihminen on ”meren aallon kaltainen”, jonka on turha odottaa Jumalalta mitään saavansa. Tämän yksipuolinen tulkinta voi herättää ajatuksen, että ihminen voi omalla uskollaan ikään kuin painostaa Jumalan antamaan hänelle sen, mitä hän pyytää, kunhan vain onnistuu kuolettamaan jokaisen epäilyksen siemenen. Äärikarismaatikot ja menestysteologit opettavat tällaista: Jokaisen ihmisen oikeus on saada täydellinen terveys. Kunhan vain uskot, niin se tapahtuu. Tämä johtaa toisaalta oman mielen manipulointiin ja toisaalta jopa Jumalan alistamiseen toiveittemme täyttäjäksi. On ehkä niin, että voisimme rohkeammin käyttää oikeuttamme rukoilla paranemista sekä itselle että muille. Myös paranta-

misen *karismaa* on lupa rukoilla ja käyttää. Toisaalta pitäisi kuitenkin olla selvää Raamatunkin valossa, että Jumalan tahto ei aina ole paraneminen ihmeenomaisesti, vaan yhtä hyvin myös luonnollisen prosessin kautta tai Hän antaa sairauden pysyä loppuun, jopa kuolemaan, asti. Sehän on kuitenkin jokaisen osa.

Uskossa rukoileminen ei ole sitä, ettei Jumalalle jätettäisi päätäntävaltaa siihen, miten Hän vastaa. Jeesuksen luo tuleva spitaalinen mies sanoi: ”Jos sinä tahdot, sinä voit minut puhdistaa.” Ja itse Jeesus rukoili, ettei tapahtuisi hänen tahtonsa, vaan Isän. Paavali, joka paransi Maltalla Publiuksen isän ja lukuisia muita pitkin toimintaansa, ei parantanut Timoteusta, vaan kehotti käyttämään viiniä lääkkeeksi vatsasairauteen ja jätti Trofimuksen Miletoon sairastamaan. Isä meidän -rukouksessa pyydetään rinnakkain jokapäiväistä leipää eli kaikkia elämän tarpeita ja toisaalta Isän tahdon toteutumista myöskin päällä niin kuin taivaassa. Pyytäminen uskossa ja Jumalan tahtoon alistuminen eivät ole ristiriidassa, vaikka siltä voi joskus tuntua. Ne löytävät yhteyden Jumalan olemuksessa rakkautena. Jumala välittää meistä ja toimii aina ja kaikessa meidän parhaaksemme.

Uskoa on siis se, että saamme käydä Herran eteen tarpeinemme luottaen Jumalan mahdollisuuksiin tehdä ihmeensä ja päästää meidät kaikista vaivoistamme. Mutta se voi tapahtua joko heti ihmeenomaisesti tai hitaana luonnollisena prosessina, jossa lääketieteellä ja kaikella terveydenhoidollisella osaamisella on tärkeä osuutensa. Tai se voi tapahtua taivaassa, jossa ”Jumala pyyhkii joka ainoan kyyneleen ja jossa ei ole enää kuolemaa, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

**Arno Toivanen**, rovasti  
Iisalmi

## Jumalan palveluksessa

3. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 12.3.

JER. 26:12–16

Jumala oli lähettänyt profeetta Jeremian julistamaan Jerusalemiin. Siellä Jeremia kertoi Juudan asukkaita kohtaavan tuomion, jos he jatkavat pahojen tekojen tekemistä. Mutta jos he tekevät parannuksen, niin Jumala muuttaa mielensä ja säästää heidät.

Kansa uskoi Jeremian sanoihin ja säästi tämän hengen. ”Ei kuolemantuomiota tälle miehelle!”, he huusivat. Jumalan sanan julistaminen on jopa vaarallista. Jeremian kanssa samoihin aikoihin profeettana toiminut Uria tapettiin (Jer. 26:20–23). Kahdestatoista apostolista lähes kaikki kuolivat väkivaltaisesti. Moni lähetystyöntekijä on menettänyt ja menettää henkensä meidänkin päivinä. Jumala valitsi Jeremian profeetaksi, vaikka tämä piti itseään liian nuorena. Maria oli nuori tyttö vaatimattomasta taustasta, kun hänestä ilmoitettiin tulevan Herran äiti. Moni apostoli ei ollut niin kunniaakkaassa toimessa, kun Jeesus valitsi heidät.

Miten Jumala toimii maailmassa? Hän valitsee tavallisia, vähäpätöisiä ja heikkoja ihmisiä. Toimimaan maailmassa hänen valonaan. Mitä ikinä yksittäiselle Jumalan lapselle käykään, on Jumalan kunnia oleva voittava.

Kun Jeesus oli nautittu ristille ja nousut kolmantena päivänä kuolleista, hän antoi opetuslapsilleen kaste- ja lähetyskäsken (Matt. 28:18–20), jossa hän tehtävännannon lisäksi lupaa olla heidän kanssaan ”kaikki päivät maailman loppuun asti”. Tämä lupaus koskettaa myös sinua mitä ikinä elämässäsi tapahtuukaan.

**Ilkka Korpinen**, teol. yo  
Helsinki

## ”Minä olen elämän leipä”

4. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 19.3.

JOH. 6:24–35

Leipäsunnuntain evankeliumi alkaa sillä, että ihmiset etsivät Jeesusta. Etsivätkö he siksi, että heillä oli Herran sanan kuulemisen nälkä? Valitettavasti eivät. Jeesus oli edellisenä päivänä ruokkinut 5000 vain viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Jeesus tiesi, että ihmiset etsivät Häntä, jotta saisivat taas syödä vatsansa täyteen.

Entä me? Etsimmekö me Jeesusta Hänen itsensä vai maallisten tarpeidemme vuoksi? Jeesus tuntee sydämemme ja siksi Hän kehottaa meitä, ettemme tavoittelisi katoavaa. Meillä tulisi olisi Jumalan nälkä, jotta etsisimme ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja Hänen tahtoaan, emmekä maallista hyvää, joka ei meitä pelasta.

Ruokkimisihmeen oli tarkoitus osoittaa jotain suurempaa kuin vain täyttää ihmisten vatsa. Maallinen leipä ei anna kenellekään ikuista elämää, kun taas Jeesus antaa. Sen vakuudeksi Isä merkitsi Hänet sinetillään. Tämä sinetti on Pyhä Henki. Kun Jeesus oli kastettu, Pyhä Henki laskeutui Hänen ylleen. Paavali opettaa, että Jeesukseen uskoessamme me saimme Pyhän Hengen sinetiksemme (Ef. 1:13).

Jeesuksen kehotus sai ihmiset kysymään, mitä heidän tulisi tehdä. He odottivat Jeesuksen ohjeistavan heitä, mitä tekemällä he saisivat ikuisen elämän. Heillä oli vahva usko siihen, että he itse pystyisivät omilla teoillaan pääsemään ikuiseen elämään; kunhan vain kuulisivat Jeesukselta, mitkä olisivat juuri ne teot, jotka pelastaisivat.

Jeesuksen vastaus osoitti heidän luottamuksensa omiin tekoihinsa olevan täysin perusteeton. Jumalan pelastussuunnitelmassa ei ole alkuunkaan kyse ihmisen vaan ainoastaan Jumalan teoista. Ainoa Jumalan meiltä vaatima ”teko” on se, että me uskomme Jeesukseen, mutta tuokin



teko on Jumalan itsensä tekemä, sillä vain Hän on se, joka synnyttää meissä uskon. Mutta jos me torjumme Jeesuksen, silloin on kyse meidän teostamme eikä Jumalan.

Kuulijat eivät halunneet uskoa Jeesuksen opetusta. Kuka Hän oikein luuli olevansa? Onhan Häneen uskominen paljon enemmän vaadittu kuin joidenkin laitteiden tekeminen. Vaikka Jumala oli juuri antanut heille merkin Jeesuksen ruokkimisihmeen kautta, vaativat he jo uutta tunnustekoa! Tosiasia on, että mikään ihme ei riitä ihmiselle, joka ei halua Jeesukseen uskoa.

Ihmiset halusivat osoittaa Jeesukselle, ettei Hänen ruokkimisihmeensä ollut mitään verrattuna manna-ihmeeseen, jolla Jumala ruokki israelilaisia 40 vuotta heidän erämaavaelluksensa ajan. Jeesus-han vain moninkertaisti maallisen leivän, mutta Mooses antoi mannaa taivaasta. Heillä oli siis mielestään hyvät perusteet vaatia Jeesukselta lisää ihmeitä voidakseen uskoa häneen.

Jeesus korjasi väitteen, että Mooses olisi antanut mannaa, sillä sen todellinen antaja oli itse Jumala. Lisäksi Jeesus opetti, ettei manna ollut ”todellista taivaan leipää”. Vaikka manna oli Jumalan kansalleen antamaa yliluonnollista leipää, se kuitenkin vain poisti nälän ihmisen vatsasta, mutta ei antanut ikuista elämää. Mannan pilaantuminen heti seuraavana päivänä kuvasi juuri sitä, että maallinen leipä ei pelasta ketään ikuiseseen elämään. Ja kaikki, jotka söivät autiomaassa mannaa, silti kuolivat.

Jeesus kertoi heille totuuden, johon he eivät halunneet uskoa: manna ruokki vain ajallisesti, mutta todellinen taivaan leipä, joka antaa todellisen elämän, seisoi nyt heidän edessään. Tämä oli hyvin voimakas väite. Vähän myöhemmin evankelista kertoo tämän ärsyttäneen juutalaisia, mutta nyt kuulijat pyysivät Jeesuksen antamaan aina ”sitä leipää”. Kun otetaan huomioon, miksi nämä ihmiset etsivät

Jeesusta, vaikuttaa vahvasti siltä, että he ajattelivat yhä vain maallista leipää; olisihan ihmisille mieluisin sellainen Messias, joka antaisi heille joka päivä ilmaista ruokaa. Tuo pyyntö oli hyvin samankaltainen kuin samarialaisen naisen Sykarin kaivolla. Nainen pyysi Jeesusta antamaan hänelle elävää vettä, jotta hänen ei tarvitsisi enää hakea vettä kaivolta (Joh. 4:15).

Ihmiset olivat etsineet rakkaita, joka antaa heille ilmaista ruokaa, mutta nyt Jeesus paljasti olevansa enemmän kuin vain tavallinen opettaja. ”Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.” Jeesus siis ilmaisi olevansa Jumala! ”Minä olen elämän leipä” on ensimmäinen Jeesuksen seitsemästä Minä olen -lauseesta. Jumalan nimi JHVH tarkoittaa ”Minä olen se, joka olen.” (2. Moos. 3:14) Jeesus on ”Minä olen” eli Jumala.

Jeesus kehotti ihmisiä tulemaan luokseen, niin kuin Vanha testamenttikin kehottaa ihmisiä palaamaan Jumalan luokse. Nyt Isä oli lähettänyt Poikansa meille eläväksi leiväksi, ja lupaa, että kun me tulemme Jeesuksen luokse ja syömmme elämän leipää, niin me elämme ikuisesti. Jeesus sanoo: ”Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää.” (Joh. 6:51)

Kiinnostavaa on, että israelilaiset söivät mannaa viimeistä kertaa pääsiäisenä erämaassa. Seuraavana päivänä he söivät luvatussa maassa happamatonta leipää, joka kuvaa Jeesuksen synnitöntä ruumista. Kun Jeesus syntyi Betlehemissä eli Leivän talossa, Jumala asetti Hänet seimeen eli eläinten ruokakaukaloon kuin alleviivatakseen, että Hän on elämän leipä.

**Jussi Mäkelä**

rovasti, Helsingin Vuosaaren kirkko-  
herra

## ”Autuas sinä, joka uskoit”

MARIAN ILMESTYSPÄIVÄ 26.3.

LUUK. 1:39–45

Kun enkeli oli ilmoittanut Marialle, että tämä alkaa yli-inhimillisellä tavalla, Pyhän Hengen vaikutuksesta, odottaa lasta ja tulee synnyttämään Jumalan Pojan, Maria sai hämmästyksensä keskelle rohkaisuksi merkin, jonka mukaan myös hänen iäkäs sukulaisensa Elisabet odottaa lasta.

Kun enkeli-ilmoituksen hämmentämä Maria päättää lähteä Galilean Nasaretista kohti Jerusalemin lähellä asunutta Elisabetin kotia, on paljon pelissä. On lähdettävä monen päivän matkalle tarkistamaan asia. Jos on totta, että yli-ikäinen Elisabet todella odottaa lasta, silloin kai on mahdollista sekin, että Maria saa enkelin lupaaman lapsen, vaikka ei ole vielä naimisissa. Tuossa kulttuurissahan pidettiin kiinni siitä, että sukupuoliyhteys kuului avioliittoon. Jos Elisabet todella on raskaana, ehkä Maria sitten uskaltaa kertoa hänelle oman merkillisen salaisuutensa.

Olisi hyvä, jos meillä jokaisella olisi joku, jonka kanssa voisimme tärkeimmät ja vaikeimmatkin asiamme jakaa, läheinen, ystävä tai sielunhoitaja, sillä monen ahdistuksen kautta meidänkin on mentävä sisälle Jumalan valtakuntaan. Helpolla ei päässyt Mariakaan. Enkeli-ilmoituksesta alkaen väijyi pelko siitä, mitä ihmiset sanovat, kun hänen raskautensa alkaa näkyä. Ja miten selittää asia Joosefille, jonka kanssa hän oli kihloissa?

Kuten tiedämme, Joosefin tilanteen Jumala hoiti lähettämällä enkelin hänenkin luokseen, ja niin Joosef ei saattanut Mariaa häpeään, vaan otti hänet vaimokseen ja suostui kasvattamaan Marian pojan.

Luther kirjoittaa Marian matkasta Juudeaan Elisabetin luo: ”Vähäisintä olisi ollut, että Maria olisi asetettu kultaisiin vainuihin ja niitä olisi vetänyt 4000 hevosta

ja vaunujen edessä olisi soitettu trumpetteja ja huudettu: ”Tässä matkustaa kaikkien vaimojen vaimo”. Mutta kaikki sellainen oli vaiennut. Köyhä neitonen kulkee jalkaisin pitkän matkan ja kuitenkin hän on Jumalan äiti.”

Vaatimaton ja vaivalloinen on matka, mutta ihmeellinen on noiden kahden naisen kohtaaminen. Kun Maria tervehti Elisabetia, lapsi Elisabetin kohdussa hypähti ilosta ja täyttyi Pyhällä Hengellä. Siinä toteutui enkelin Sakariaalle antama lupaus, että lapsi, jonka he saavat, on oleva täynnä Pyhää Henkeä.

Teksti ei kerro, millä sanoilla Maria tervehti Elisabetia, mutta tavan mukaan se varmaan oli rauhan toivotus, ”rauha olkoon kanssasi”. Jumalanpalveluksessa meille toivotetaan samaa ja me toivotamme sitä papille. Ne eivät ole turhia sanoja. Niiden kautta ja niissä Jumala tahtoo toimia ja lahjoittaa Pyhän Hengen.

Kuinka me siis voimme saada Pyhän Hengen? Jeesuksen sanojen mukaan Jumala tahtoo antaa Pyhän Henkensä niille, jotka sitä häneltä pyytävät. Apostoli Paavali sanoo, että Pyhä Henki saadaan, kun kuullaan evankeliumi ja uskotaan se (Gal. 3:2, 5).

Raamattu liittyy Pyhän Hengen saamisen jo kasteeseen (Joh. 3:5, Ap. t. 2:38; Tiit. 3:5–6). Tekstin mukaan Jumala voi antaa Pyhän Hengen lapselle jo kohdussa! Jumala tahtoo siis lahjoittaa Pyhän Hengen evankeliumin sanassa, kasteessa ja uskossa.

Elisabet julistaa tekstissämme Marian autuaaksi, koska hän uskoi. Mitä Maria siis uskoi? Mikä teki hänet autuaaksi? Hän uskoi Herran antaman lupauksen. Sama tekee meidätkin autuaiksi. Sen, joka haluaa saada uskon ja Pyhän Hengen, tulee siis kuunnella ja lukea Jumalan sanaa ja turvautua sen lupauksiin.

Juuri tekstimme edellä on sanottu, kuinka Maria vastasi enkelin viestiin: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtuukoon minulle niin kuin sanoit.” Siinä on

Marian usko ja siinä hänen esikuvallisuutensa. Näin meidänkin tulee oppia sanoamaan: Tapahtukoon minulle niin kuin sinä Herra sanoit. Autuas on se, joka uskoo Jumalan sanan lupaukset.

Saarnassa ei ehkä ole tarpeen ottaa kantaa katolisten ja ortodoksien tapaan suunnata rukouksensa Marialle ja pyytää hänen apuaan ikään kuin hän olisi välittäjä suhteessamme Jumalaan. Sellaisen luterilainen tunnustus torjuu. Raamatun mukaan rukoukset tulee suunnata Jumalalle ja on vain yksi välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, Jeesus Kristus.

Lutherin mukaan Maria on meille muistutus siitä, että Jumala katsoo sen puoleen, mikä ei itsessään ole mitään. Saamme siis uskoa, että Jumala armossaan katsoo meidänkin puoleemme. Ja toiseksi Maria on esikuva siinä, miten tulee luottaa Jumalan lupauksiin. Jokainen, joka Marian lailla uskoo Jumalan lupaukset omalle kohdalleen, on autuas.

Maria uskoi käsittämättömältä tuntuvan Jumalan lupauksen. Sanoma syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisen elämän lahjasta on yhtä ihmeellinen kuin lupaus Vapahtajan syntymästä. Autuas, eli pelastuksesta osallinen on jokainen, joka uskoo nuo järjen yli käyvät lupaukset.

Kristillinen usko on kolmen asian summa. Se on tietoa Jumalasta ja hänen sanastaan, suostumista Jumalan sanan alle ja luottamista Jumalan sanan lupauksiin. Teksti avaa siis suuria näköaloja Pyhän Hengen saamiseen, uskoon ja autuaaksi tulemiseen.

Jos Marian ilmestyspäivän jumalanpalvelusta haluaa sävyttää jollakin muullakin laululla kuin hyvillä virsillä, voi pyytää jonkun laulamaan *Kauneimpiin joululauluihinkin otetun Taivas sylissäni*.

**Timo Junkkaala**  
toiminnanjohtaja (eläkk.), pastori, dosentti, TT, Helsinki

## Jeesus on ”Herran palvelija”

PALMUSUNNUNTAI 2.4.

JES. 50:4–10

Profeetta Jesajan kirjassa on neljä laulua ”Herran palvelijasta” (hepr. *ebed Jahve*, kr. *pais tou Kyriou*). Ilmaisulle annetaan useita sisältöjä. Palvelija on Jumalan kansa Israel ja kansan vapauttaja Kyyros. Uusi testamentti mieltää monin kohdin laulujen viittaavan ennakolta Jeesukseen. Apostoli Pietari käyttää hänestä tätä ilmaisua neljästi (Ap. t. 3:13, 26; 4:27, 30). Herran palvelija onkin Jesajalla varsinaisesti yksittäinen henkilö, Messias.

Ensimmäisessä laulussa (Jes. 42:1–9) Palvelijasta puhutaan kolmannessa persoonassa. Jakeet 1–4 on tekstinä ensimmäisenä sunnuntaina loppiaisesta (1. vuosikerta), jakeet 5–8 uudenvuodenpäivänä (2. vuosikerta). Toisessa laulussa (49:1–13) Palvelija ja hänet kutsunut Herra keskustelevat. Jakeet 1–6 on hiljaisen viikon keskiviikon, jakeet 1–7 loppiaisena (2. vuosikerta), jakeet 8–10 ensimmäisen adventtisunnuntain (3. vuosikerta) teksti. Neljännessä laulussa (52:13–53:12) Herran kärsivästä palvelijasta kerrotaan jälleen kolmannessa persoonassa. Se on pitkäperjantain perusteksti, jakeet 52:13–15 hiljaisen viikon tiistain teksti.

Kolmannessa laulussa (50:4–9), palmusunnuntain Vanhan testamentin tekstissä, Palvelija puhuu yksin. Me saamme katsoa hänen sydämeensä, kuulla hänen tunnustuksensa ja nähdä hänen kulkunsa kärsimyksen tiellä.

Herran palvelija suuntaa ympärillään oleville kolme ydinkysymystä itsestään. Niillä on sama sisältö: hänen synnittömyytensä. Jae 8: ”Kuka voisi minua syyttää?” Jae 8 (KR 1938): ”Kuka on vastapuoleni?” Jae 9: ”Kuka voisi osoittaa minut syylliseksi?” Vastaus kaikkiin kysymyksiin on: ”Ei kukaan!”

Jeesuksen synnittömyys kielteisesti sa-

noen ja hänen vanhurskautensa myönteisesti sanoen ovat aivan olennaisia. Hän oli — ja on yhä — Jumala ja ihminen. Jumala on tietenkin synnitön, muuhun ei olisi mahdollistakaan. Me kuitenkin syytämme Jumalaa pahuudesta ja väärämielisyydestä. Syntisen ihmisen ydinasenne Jumalaa kohtaan on juuri se Adamista alkaen. Jeesuksen kohdalla se oli vielä helpompaa: eihän kukaan ihminen voi olla synnitön — vaikka jälleen perusasenteemme itseämme kohtaan on, että me olemme synnittämiä, mutta Jeesus on syntinen. Siksi Uusi testamentti kauttaaltaan todistaa nimenomaan Jeesuksen synnittömyydestä ja tukeutuu siinä Vanhan testamentin ennustuksiin vanhurskaasta Messiaasta, joka Jeesus oli. Itse asiassa hän osoittautui Messiaaksi juuri synnittömyydessään.

Ihmisten kannalta Jeesuksen synnittömyys ei ollut itsestään selvää. Se vaati todistuksia. Jeesus oli aina ja kaikessa meidän inhimillisessä tuomioistuimessamme tilillä syntisyydestä ja jumalattomuudesta. Hän vetoaa ihmisten todistukseen ja tekojensa todistukseen mutta todistaa myös itse itsestään. Herran palvelijan tavoin hän kysyy (Joh. 8:46): ”Kuka teistä voi osoittaa, että minä olen tehnyt syntiä?”

Jeesuksen synnittömyys oli erityisesti kuuliaisuutta Isälle: ”Niin kuin minus- ta on kirjakääröön kirjoitettu, niin olen tullut tekemään, täyttämään sinun tah- tosi, Jumala” (Hepr. 10:7, 9). ”Vaikka hän oli Poika, hän joutui kärsimyksistä oppi- maan, mitä on kuuliaisuus” (Hepr. 5:8). ”Jeesus alensi itsensä ja oli kuuliaainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti” (Fil. 2:8).

Jeesuksen synnittömyyden ja vanhurs- kauden sekä jumaluuden todisti erityises- ti ja ratkaisevasti Isä. Se ilmeni sitten hän- nen ehdottomana luottamuksenaan Isään: ”Herra, minun Jumalani, auttaa minua, siksi en pelkää häväistystä. — Tiedän, et-

ten jää häpeääni, sillä hän on lähellä, hän osoittaa syyttömyyteni.” (jakeet 7–8)

Evankeliumit kuvaavat Jeesuksen kärsi- myksen ulkoisina faktoina vailla tunnet- ta antaen tapahtumien vaikuttaa omalla painollaan. Jesaja kuvaa Jeesusta Herran palvelijana sisältä päin: miten hän kaiken koki. Siksi se ehkä painuu syvemmälle lukijan/kuulijan sieluun: sitä ei pääse pa- koon. ”Tarjosin selkäni lyötäväksi ja pos- kieni parran revittäväksi, en kätkenyt kas- vojani häväistyksiltä, en sylkäisyiltä” (jae 6). Hän teki ja koki sen meidän sijaise- namme. Siksi sen hedelmänä on: ”Hänen haavojensa hinnalla me olemme parantu- neet” (Jes. 53:5).

Apostoli Paavali käyttää Roomalaiskir- jeessä (8:31–39) Herran palvelijan tavoin kysymysrakennetta mutta päinvastoin: Herran palvelija puhuu itsestään synnit- tömänä olemukseltaan, Paavali puhuu itsestään ja kaikista kristityistä Jumalan Jeesuksen tähden uskossa synnittömik- si julistamina, vaikka he itsessään ovat syntisiä. Osat ovat vaihtuneet: ”Jos Juma- la on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” (jae 31) ”Kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaik- kea muutakin? (jae 32) ”Kuka voi syyt- tää Jumalan valittuja?” (jae 33) ”Kuka voi tuomita kadotukseen?” (jae 34) ”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta?” (jae 35)

Vastaus on: ”Ei kukaan eikä mikään” — ”voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesukses- sa, meidän Herrassamme” (jae 39).

Herran palvelijan laulut ovat Jesajan kir- jan kolmannessa osassa (lukuissa 40–66), jota sen alkusanojen mukaan luonnehdi- taan ”lohdutuksen kirjaksi”: ”Lohdutta- kaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa lempeästi Je- rusalemille ja kertokaa sille, että sen pak- kotyö on päättynyt, että sen syyllisyys on sovitettu.” Palvelija sanoo itsestään (Jes.

50:4): ”Herra, minun Jumalani, on antanut minulle taitavan kielen, niin että voin sanalla rohkaista uupunutta. Aamu aamulta hän herättää minut, herättää korvani kuulemaan oppilaan tavoin.”

Johtopäätöksenäkin laulusta ovat kysymys ja vastaus (jae 10 KR 1938): ”Kuka teistä pelkää Herraa ja kuulee hänen palveli-

jansa ääntä? Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se luottakoon Herran nimeen ja turvautukoon Jumalaansa.” ●

**Raimo Mäkelä**

Perustan emerituspäätoimittaja, rovasti,  
TT, Kauniainen